

**Ωδή εβδόμη
[VII]
Εις Πάργαν**

α΄

Σοβαρόν, υψηλόν
δώσε τόνον ω Λύρα·
λάβε αστραπήν, και ήθος
λάβε νοός, υμνούμεν
5ένδοξον έργον.

β΄

Διαπρεπή οι αθάνατοι
έδωσαν των ανθρώπων
και ατίμητα δώρα·
αγάπην, αρετήν,
10εύσπλαγχνον στήθος.

γ΄

Αλλά και φρενών πτέρωμα·
όπως, όταν η τύχη
εις τα κρημνά του βίου
της αμάξης πλαγίαν
15την ορμήν φέρει·

δ΄

Ημείς, ως τας κλαγγάς
εις τα σύννεφα αφήνει
ο μέγας αετός
και εις τα βαθέα λαγκάδια
20αφρούς και βράχους·

ε΄

Ομοίως υπερπετάξαντες,
μακράν οπίσω ιδώμεν
την οργήν των τροχών
από τυφλάς ηνίας
25διασυρομένων.

ς΄

Ως αγλαά τοσαύτα
δώρα δοξολογούνται,
αλλά πολύ αγλαότερον
ο νους οπού αποφεύγει
30την δουλοσύνην.

ζ΄

Υποκυμαιομένους
δασέας ελαιώνας
η Πάργα υψηλοκάρηνος
βλέπει· και αυτήν ο Άρης
35υπερεφίλει.

η΄

Αλλά μόλις η χάλαζα
έπαυε του πολέμου,
και συ Δάματρα εχάριζες

τον δαψιλὴν χρυσόν,
40πόθος Ζεφύρων.

θ'

Ἐχέον πολυάριθμα
μελισσῶν ἔθνη οἱ σίμβλοι
τῆς Πάργας, βομβηδόν
εἰς τὸν πολὺν ἐπέταον
45καρπὸν λυαίον.

ι'

Καλός, γλυκὺς ὁ ἀέρας
οποῦ πρῶτον ἐπίναμεν,
καὶ ἡ θρέπτειρα γῆ
ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ μας
50πεποτισμένη.

ια'

Ὅμως διὰ ποῖον οἱ δούλοι
πίνουσι τὸν ἀέρα;
κεντάουσι τὸ ἄροτρον
καὶ πολὺν στάζουν κόπον
55ὅμως διὰ ποῖον;

ιβ'

Ψυχὴ ἀνδρική ἀπορρίπτει
φρόνημα χαμερπές·
ἀπὸ τὸ ἀμβροσίοδμον
στόμα τῶν αἰωνίων
60ἡ γνώμη ρέει.

ιγ'

Τῶν πολλῶν τα συμπόσια
ὁ στίχος ἐπιτρέχει·
βραχυχρόνιος ἠχώ
τὴν σιγὴν δὲν ἐτάραξε
65τῆς δουλοσύνης.

ιδ'

Σεῖς μόνοι οποῦ ἐκλαδεύατε
τὴν Παργινὴν ελαίαν,
σεῖς ἀπὸ τὸν ἀθάνατον
λόγον μόνον ἐτράφητε,
70εσεῖς ὦ ἀνδρεῖοι.

ιε'

Τὰ συνήθη χωράφια
ἀφήνοντες εφύγατε
τὸν ζυγόν, προτιμώντες
τὴν πικρὰν ξενιτεῖαν
75καὶ τὴν πενίαν.

ις'

Πλὴν, τῆς ἐπιστροφῆς
εχάραξεν ἡ ἡμέρα.
Πάντοτε οἱ ἐπουράνιοι
μεγαλόθυμον γένος
80υπερασπίζουν.

ιζ'
Εκεί οπού εκαύσατε,
(ελληνική φροντίδα!)
των προγόνων τα λείψανα,
πάλιν οι πρόνοοι χείρες
85εκεί σάς φέρνουν.